

Her skal nevnes endel av de prinsipielle grunnforskjelligheter mellom de to livsanskuelser kommunismen og nasjonalismen. Idet her ikke spesielt omtales noe bestemt lands nasjonalisme, men de grunntrekk som er felles for praktisk tatt alle nasjonale bevegelsener over hele verden. At en anskuelse som kaller sig NASJONALISTISK må få sin forskjellige og særprægede utforming i hvert enkelt land sier sig selv.

I

Kommunismen — eller marxismen, det system som det norske Arbeiderparti og Moskvakommunistene går inn for i sine programmer — *bygger på avskaffelse av eiendomsretten*, d.v.s. at staten overtar all eiendom: alle produksjonsmidler, alle transportmidler og også all jorden. Alle landets borgere, også bøndene og fiskerne, blir lønsslaver under en almehtig stat. Bondegårdene slæses sammen til kollektivbruk, eller statsbruk, og drives av de politiske ledere (eller under militær ledelse som i den stat hvor kommunismen er innført).

Nasjonalismen bygger på *bevarelse av eiendomsretten*, men med den forskjell fra det nuværende borgerlige system, at den gies en *social funksjon*, d.v.s. at der følger bestemte forpliktelser med å eie noe, forpliktelser og ansvar overfor land og folk, og fremforalt overfor bedriften og overfor de i bedriften ansatte arbeidere og funksjonærer. Liberalismen ga den enkelte bedriftsleder den fulle frihet til å skatte og valte med sin bedrift, uten hensyn til det heles vel, og bare ut fra personlige profit-motiver.

II

Kommunismen er *internasjonal* og bygger på utsettelse av alle landegrenser ved opprettelse av en verdens sovjetrepublikk. Den driver i sin propaganda en systematisk forhånelse og utryddelse av fedrelandskjærligheten og det nasjonale særpreget.

Nasjonalismen bygger som navnet forteller — på det NASJONALE. På samme måte som det enkelte menneskes personlighet ikke må utviskes, men *utvikles*, på samme måte mener vi at det nasjonale særpreget er en for kulturen absolutt nødvendig forutsetning. Og fedrelandskjærligheten er et så stort aktivum både for det enkelte individ, og for den enkelte nasjon, at det er både tåpelig og forbrytersk å ville utrydde den. Verdensfellesskapet skal bygge på samarbeide mellom slike nasjonalstater.

En avgrunn

mellem den kommunistiske og den nasjonalsosialistiske livsanskuelse,

Hyad hr. Ronald Fangen ikke fortalte i sine 2 foredrag.

III

Kommunismen bygger på *avskaffelse av familien som institusjon*. Gjennem kultur og seksualbolsjevismens propaganda løsnes alle bånd som binder til familie og hjem. Det er bare staten som har krav på individet. Når *La Passionar* eller madame *Kollontay* er stolte over ikke å vite hvem som er far til deres barn, så er ikke det bare uttrykk for to enkelte kvinners totale prostitusjon, men det er bevisst propaganda for den kommunistiske ideologi.

Nasjonalismen bygger ikke bare platonisk på familieinstitusjonen som det borgerlige samfund, men direkte på å styrke familie-institusjonen ved en systematisk familie — og barnevennlig politikk, samt gjennom moderne rasehygiene å styrke og bevare slektene fra degenerasjon og forfall.

IV

Kommunismen er *ateistisk, gudløs*. Den er 100 pct. materialisme. Den anerkjenner ingen Gud. Mennesket har ingen sjel. Det skiller sig fra dyrene «ved at det produserer sine varer selv». Og kommunismen er ikke bare gudløs, men den er direkte GUDSFIENDTLIG. Det som har skjedd i Russland er ikke bare en grusom religionsforfølgelse, som har kostet millioner menenskeli og titusener av ødelagte kirker, men Gudsloshetsforbundet er en statsinstitusjon, *hvis mål er utryddelse av ethvert gudsbegrep*, ikke bare i Sovjetstaten, men det har avdelinger i alle land som arbeider for det samme. Det kan ikke herske tvil om at kommunismen er den lære som det advares imot i de gamle spådomme, og som kalles ANTI-KRIST'S lære.

Nasjonalismen erkjenner en *guddommelig Væstytelse*. Selv i de ikke-kristne land, som Persia, Afganistan, Kina osv. bygger den på dette grunnprinsipp. Den er tvers igjennem idealistisk betonet. At der i nasjonalistiske stater er alvorlige religionsstridigheter (der såvel som i såkalte demokratiske land) har in-

tet med dette grunnprinsipp i nasjonalismen å gjøre. *Nyhedenskap* finnes også i det demokratiske Norge og fortrinsvis utenfor den nasjonale bevegelse.

V

Kommunismen arbeider for raseblanning og rasekaos, en slags ny babelsk forvirring og hevder at alle mennesker er like.

Nasjonalismen aksepterer den kjensgjerning som foreligger, at der er skapt *forskjellige* raser, svarte, gule og hvite. Det er ikke vår sak å «rette» på det. Kjensgjerningene viser oss uhyggelige følger av raseblanningen, og vitenskapen kan idag til overflod fastslå at blanning mellom fjernstående raser fører til degenerasjon og demoralisasjon av begge raser. Det er en like stor ulykke for f.eks. negre å bli blannet op med hvite, som det er for hvite å bli blannet med negre. Det har intet med rasehat eller rasehvmot å gjøre. Det vi alle må lære er å respektere menneskenes forskjellighet, alle rasers egenart og den kultur de kan frembringe hver ut fra sine forutsetninger.

VI

Kommunismen er en jødisk teori. Den søkes satt ut i livet over hele verden under JØDISK ledelse. Kommunisme og jødedom er identiske. Avskaffelse av eiendomsretten gjelder ikke de jødiske ledere og deres ikke-jødiske medhjelpere. Hr. Finkelstein-Litvinov i Genf, md. Kollontay, Lasarus Kaganovitsj, Bela Kun (Cohn), Willi Münzenberg, Bronstein-Trotsky og alle andre berømte jødiske kommunister har aldri personlig vært genert av eiendomsrettens avskaffelse.

Eiendomsrettens avskaffelse er intet forsøk på en rettferdig fordeling av verdens goder. Det er den ytterste form for utbytter-kapitalismen: *Stats-kapitalismen*, som bringer all eiendom over på få hender og alle verdens folk i avhengighetsforhold til den internasjonale jødedom.

Nasjonalismen må derfor nødvendigvis bli anti-semitisk, eller rettere anti-jødisk. Nasjonalis-

men vil frigjørelse fra det internasjonale jødevelde, enten dette opter som internasjonalt finansvelde, eller som «proletariatets befriere» med statsorganisert rov under navn av «socialisme», eventuelt kommer hovedveien som «New Deal» i Amerika, og innfører statskapitalismen ovenfra. Nasjonalismen forkynner at spaniere skal regjere i Spania, tyskere i Tyskland, franskmenn i Frankrike, nordmenn i Norge.

VII

Kommunismen bygger på *klassekampen*, at problemet kapitalarbeide kun kan løses ved kamp, ved streik og revolusjon. Klasse stilles mot klasse, «borgerskapet» mot «proletariatet» — en uforsonlig klassekamp, hvis endemål er borgerkrigen og opprettelsen av proletariatets diktatur.

Nasjonalismen bygger på *avskaffelse av klassekampen* ved organisert samarbeide. Forbud mot streik og locout. Ikke på den måten at arbeiderne atter blir vergeløst prisgitt kapitalen, men som for NASJONAL SAMLINGS vedkommende ved en ARBEIDETS LOV, som fastsetter både arbeidsgivernes og lønsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeide, og hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal opprivede arb

På hvert en samfundslivet me avgrunnsliv lem kommuns nasjonalismen.

Man må ha over en slik begrepenes (og for den tenposten og borgerlige på når de fort og kommun det samme

Kamper anskuelse Det borgte «demo betyr an løsning o kommun støtter fremgår kjendsgj nistisk-m hele verd i spissen i kratet» sam nasjonale j